

fører for Flertallet, jeg mener selvfølgelig den anden Taler, paa Flertallets Begne (Hørup); det er jo Flertallet selv, der afgør, hvem der er første og anden — og det synes jeg, maatte det ærede Medlem saa meget hellere gøre, som jeg efter hans Definition af Forhandling og Forhandlingspolitik ikke stønner, at der er nogen særlig Anledning til Strid mellem ham og mig. Han spurgte mig først, hvor jeg har hørt, at Forhandlingspolitik bestod i, at nu behandle vi alle Sager uden Hensyn til Ministeriet efter Sagernes eget Indhold o. s. v. Jeg vil dertil sige, at det er i Grunden mærkeligt, at det ærede Medlem vil spørge mig derom nu, thi jeg har hørt det saa mangfoldige Gange, og jeg kan staa talrige Vidnesbyrd, ikke om, at det ærede Medlem har sagt det — hvis han har sagt det, har det jagtens været som Ironi — men jeg har hørt det mange Gange, og det skulde undre mig, om man ikke skulde kunne finde det fremjat i Tidenden flere Gange som Flertallets Mening. Naar det ærede Medlem derimod ved Forhandling blot forstaar en ren Ordforandring, der er foregaaet — thi andet bliver det ikke efter det ærede Medlems Forklaring; vi have altid i Visnepolitikens Perioder forhandlet de Sager, vi syntes om, og bragt dem til Udvalg eller videre — og naar Forhandlingspolitikken kun bestaar i at forfaste, hvad man ikke kan lide, lade andre Love gaa i Udvalg og maasse lade enkelte komme frem efter Omstændighederne, er det i Virkeligheden det samme som den tidligere Visnepolitik. Nu kan man sige, at som vi begyndte i Gaar, gaa vi formelt ikke saa glubst til Værks. Det er muligt, at det ærede Medlem har Ret. Man kombinerer Visnepolitikens Metode fra 1883—84 med den fra 1884—85. Visnepolitikens Metode fra 1883—84, som det ærede Medlem fra Njøge (Hørup) var Ordfører for, bestod i, at man lagde Lovene i Begravelsesudvalg eller Benteudvalg, og det ærede Medlem veed godt med hvilken Begrundelse: Vi ville ikke aflive dem, fordi de staa op igen; naar Ministeriet gaar ud af Døren og der kommer et andet Ministerium, komme de igen under Behandling. Den anden Metode, for hvilken det ærede Medlem fra Møen (Wojfen) var Ordfører, var strengere; thi der efter ihjelslog man uden videre Lovforslagene,

fordi det var øresløst at forhandle med dette Ministerium. Den Politik, vi følge her som i Gaar, er altsaa — jeg stønner ikke rettere — en Forhandlingspolitik, der kombinerer Visnepolitikken fra 1883—84 og Visnepolitikken fra 1884—85, idet man lader enkelte Lovforslag gaa i Udvalg og slaar andre ihjel straks uden egentligt Princip, men mere af Hensigtsmæssighedsgrunde; thi Princip kan der umulig være i, at Kjøbenhavns Bæbning, der særlig sigter paa Fæstningen, gaar i Udvalg, medens et andet Forslag forlastes, som i mange Dele ikke sigter saa direkte til Kjøbenhavns Befæstning. Jeg skal ikke komme ind derpaa, men jeg siger kun, at efter denne Forhandlingspolitik stønner jeg ikke, at der just kan være Anledning til at hppe Strid om Forhandlingspolitik eller Ikke-Forhandlingspolitik; thi den Forstel — det ærede Medlem siger den rent formelle Forstel — at bytte Rådet, som det i Virkeligheden er, kan jeg erkende. Naar altsaa Forhandlingspolitikken ikke lider Gaar ved at følge mit Forslag — tværtimod jeg tror, at det ærede Medlem har Ret i, at vi saa udrettet lige meget og lige nyttigt for det — ser jeg ikke, at det er Hensigtsmæssighedsgrunde, der ere Anledning til ikke at vedtage det. Der kunde være en anden Grund, der kunde være Anledning til ikke at vedtage det, Ministeriets Afgang. Jeg vil indrømme, at jeg tror ikke, at Ministeriet gaar af, selv om Forkastelsen foregaaer efter saadanne Veer eller under saadanne Forhold som nu; men jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at Ministeriet vil faa et mægtigere Liv, hvis de Herrer ville fortsætte med, som de hidtil i de senere tre Aar have gjort, nemlig at sige: Nu indbringe vi Forslaget, efter vor Aastand — og efter min Mening berettiget — forfaste vi det, og dermed burde Ministeriet lade det bortfalde. Men vi vide forud, at Ministeriet tager ikke Hensyn dertil, og at den højeste Domstol støtter Ministeriet. Men saa meget bør vi gøre af Hensyn til Befolkningen. „Det smager dog af Jugl, sagde Konen, hun togte Suppe paa den Gren, Juglen havde sidet paa“. Og naar man saa kommer til noget, hvor man kunde gøre Ministeriet Besvær og nogen Ulejlighed, og naar man nu efter min Mening faktisk og praktisk kunde faa Nytte af sin Afstemning, gaar man uden om, lægger